
ПЪСЕНЬТА НА ПУРПУРА.

V

Жена, надъ всички стари пролѣти — забвение....
Сега: разгъвамъ кждритѣ на есенна лоза,
Окжпана въвъ треперящи капчици роса,
И дъхамъ трепета на пролѣтно опиянение....
О, ти, въ порочна нѣга пристжпи и благовонний сокъ
Изъ чашата порочна да отпиемъ. . . .

Пролитнала надъ тъмни пропасти —
Самосияюща. Разкжсала безкрайний черъ вуалъ на сънь
[непроясненъ.
Обкичена съсъ пѣящи цвѣтя. — Опиянена —
Съсъ вдъхновенното пробуждане на новий день,
На облакъ пурпуренъ — пламтяща долети. . . .

Развихрила сияющи коси
Изъ плаващи, разсъннени зари,
Окжпана въвъ злато и джги
Ялмазний сждъ на младостъта, о ти, желанна, поднеси
Въ вѣнци отъ лозови листа и благовоненъ плодъ —
И грѣшно-сладкий сокъ изъ него да отпиемъ